

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 10

Luku 9: Britannian taistelu

"Hän (Englanti) kulki muiden mukana, häntä kuljetetaan muiden mukana ja hän jää roikkumaan muiden mukana. Se on lähtenyt alamäkeen ja joutuu nyt muhimaan suuressa dilemmassaan."

Tohtori Joseph Goebbelsin päiväkirja, 28.
helmikuuta 1945.

Kun Ranska oli lyöty, sota Euroopassa oli käytännössä päättynyt. Lisäviihollisuudet olivat turhia ja perusteettomia. Britit, jotka oli kirjaimellisesti ajettu mereen, olivat yksin toivottomassa asemassa. Niiden ainoa mahdollinen sotilaallisesti arvokas liittolainen oli Yhdysvallat. Yhdysvaltain kansan ja kongressin jäsenten ylivoimainen enemmistö vastusti kuitenkin jyrkästi väliintuloa Rooseveltin ja Hollywoodin kosher-elokuvantekijöiden kaikista houkutteluista huolimatta. Ei, jenkit eivät olisi tulossa lähiaikoina. Ja 20. vuosisadalla näytti siltä, että Vilhelm Valloitt

tajan 11. vuosisadalla tekemä Englannin valloitus toistuu pian. Adolf Hitlerillä oli kuitenkin jotain aivan muuta mielessä.

Siitä lähtien, kun hän kirjoitti *Mein Kampf*n vuonna 1924, hän oli päättänyt päästä sopimukseen brittien kanssa. Hän uskoi, että Britannian imperiumi oli maailman vakauden kannalta välttämätön ja että sen rodullisesti sukua olevat arjalaiset olivat Saksan luonnollisia liittolaisia. Hänen visioimansa uusi maailmanjärjestys oli Euroopan yhdysvallat, jota valtakunta johti mantereella aina Ukrainaan asti neuvostokommunismiin tuhon jälkeen. Loput maapallosta jaettaisiin Italian kesken Välimerellä ja Japanin kesken Kaukoidässä, Yhdysvaltojen kesken koko Amerikassa ja Ison-Britannian kesken, joka olisi hallitseva siirtomaavalta merillä sekä Afrikassa ja Intiassa.

Vaikka tämä visio eräänlaisesta *Pax Aryanasta* (Hitler viittasi japanilaisiin "idän arjalaisina") oli kiistatta tervejärkinen - *reaalipolitiikan* maailmanlaajuinen rumiillistuma - jopa toivottava, sen pilasivat juutalaishallitukset, jotka hallitsivat useimpia näistä maista. Ilman pakanallista johtajuutta, johon vaikutusvaltaiset juutalaiset, joilla on omat kansainväliset agendansa, eivät vaikuttaneet, tällainen universaali rauha ei voinut eikä voi toteutua. Uskomatonta kyllä, Adolf Hitler, joka loi historian ensimmäisen juutalaisten tiedostaman joukkoliikkeen, aliarvioi juutalaiset. "Englannin ja Pohjois-Amerikan paras veri tulee mukaamme", hän oletti viattomasti. Kun hänen paras ystävänsä Rudolf Hess ymmärsi, että hänen yksisuuntainen tehtävänsä Englantiin Saksan kanssa tehtävän yhteistyön puolesta oli epäonnistunut, hän kirjoitti vaimolleen: "Emme silloin tajunneet, kuinka pitkälle Britannian hallituksen viranomaiset eivät enää hallitse omaa maataan."

Hitlerin tavoitteleva *Pax Aryana* olisi ollut mahdollinen vain, jos Sir Oswald Moseleyn johtama *Britannian Fasistiliitto* olisi asettunut Britannian parlamenttiin tai William Dudley Pelleyn *Hopealegioona* olisi ottanut vallan Yhdysvaltain kongressissa. Liittoutuneiden hallitukset olivat kykenemättömiä yhteistyöhön Hitlerin kanssa, vaikka tällainen yhteistyö olisikin ollut niiden omien kansalaisten etujen mukaista. Rooseveltin tavoin ne olivat yksinkertaisesti liian paljon *sijoituksia* tai Churchillin tavoin itse henkilökohtaisesti *velkaa* juutalaisille. Esimerkiksi FDR:n avoimesti kommunistisen varapresidentin Henry Wallacen yksityisestä päiväkirjasta luemme toukokuussa 1942 pidetystä kabinettikokouksesta, jossa Yhdysvaltain ulkoministeri totesi, että "Britannian imperiumin tuhoaminen on presidentin tavoite, alkaen Intiasta".

Verratkaa F.D.R.:n aikeita, jotka se ilmoitti sodan aikana, jolloin britit odottivat eniten apua Amerikasta, Führerin haluun säilyttää imperiuminsa. Roosevelt tiesi, että Churchill tienasi rahaa taideväärentäjänä väärentämällä erään hämärän, turvalisestisesti kuolleen ranskalaisen jälki-impressionistisen taiteilijan (Charles Mauren) maalauksia, ja käytti skandaalia Britannian pääministerin pelotteluun. Jyrkässä

ristiriidassa Hitler vitsaili kerran, että sodan jälkeen hän antaisi Churchillin jatkaa maalaamista. Koko 1930-luku ja puolet toisesta maailmansodasta piti kulua, ennen kuin Führer luopui unelmastaan englantilais-saksalaisesta ystävyydestä.

Mutta kesällä 1940, kun hänen armeijansa olivat voittaneet Manner-Euroopassa, hän halusi solmia pysyvän rauhan, ellei peräti liittoutua brittien kanssa. "En näe enää mitään syytä jatkaa tätä konfliktia", hän sanoi julkisessa radiopuheessaan. "Ajetelkaamme niitä sietämättömiä kärsimyksiä, joita naisemme ja lapsemme molemmissa maissa joutuvat kestäämään, jos annamme tämän järjettömän sodan jatkua. En puhu nyt lyötynä miehenä, joka anelee rauhaa, vaan voitokkaiden asevoimien johtajana, joka pyytää järkeä." Hän ei esittänyt minkäänlaisia vaatimuksia imperiumille, hän ei vaatinut antautumisehtoja, koska Englannin tappio ei sopinut hänen visioonsa Euroopan yhdysvalloista, jonka osa Britannia oli. Sen sijaan hän esitti anteliaimmat yhteistyötarjoukset, joita valloittaja oli koskaan tehnyt taistelukentällä nöyryytetyille vihollisilleen.

Sen lisäksi, että Führer luopui sotatoimista Isoa-Britanniaa vastaan, hän tarjoutui vetämään armeijansa välittömästi pois kaikilta miehitetyiltä alueilta, lukuun ottamatta Saksan Danzigin kaupunkia, ja antoi 25 Wehrmacht-divisioonaa Englannin käyttöön kaikkia sen vihollisia vastaan. Puhuessaan kenttämarsalkka Gerd von Rundstedtille Englannin Dunkerquen epäonnistumisen jälkeen hän sanoi, että hän halusi Britannialta vain, että se tunnustaisi Saksan aseman mantereella ...". Hän totesi lopuksi, että hänen tavoitteenaan oli saada aikaan rauha Britannian kanssa sellaiselta pohjalta, jonka Britannia katsoisi olevan sopusoinnussa kunniansa kanssa hyväksyä" (Walsh, 42).

Hitlerin lisäksi puolueettoman Ruotsin kuningas, paavi Pius XII ja Britannian kuningatar Elisabet vetosivat Churchilliin sodan lopettamiseksi. Tavalliset kansalaiset eivät kuitenkaan saaneet tietää Hitlerin ennennäkemättömästä tarjouksesta juuri mitään. Siitä huolimatta sanomalehtien mielipidekyselyt paljastivat Ranskan kukistumisen jälkeen, että *yli 50 prosenttia* briteistä ei halunnut johtajiensa jatkavan sotaa. Heidän rauhaa kannattava asenteensa heijastui käytännöllisesti katsoen puolessa kabinetin jäsenistä, jotka kehottivat hyväksymään Hitlerin tarjouksen. Churchill onnistui pitämään tämän suurpiirteisen ehdotuksen kaikki yksityiskohdat salassa sekä kansalta että omalta hallitukseltaan. Hän ymmärsi, että jos nämä yksityiskohdat olisi kerrottu, enemmistö olisi ollut häntä vastaan, eikä hän olisi kyennyt maksamaan murskaavia velkojaan, jotka juutalaiset sotaa kannattavat intressit, joille hän oli velkaantunut, olivat ottaneet maksettavakseen.

Kun britit lähtivät sotaan, antisemitismi levisi koko maahan. He olivat raivoissaan katastrofista, johon Hore-Belishan ja hänen heimotovereidensa kaltaiset ihmiset olivat heidät johdattaneet. *Wikipedia-verkkopalvelussa* olevan merkinnän mukaan "Jopa ne, jotka eivät vastustaneet häntä voimakkaasti, alkoivat

kutsua häntä lempinimellä 'Hooreb' humoristisena sanaleikkinä hänen rodustaan, sillä Hooreb mainitaan heprealaisessa Raamatussa paikkana, jossa tehtiin kultainen vasikka. Tuohon aikaan hyväksyttiin yleisesti, että Belisha oli enemmän huolissaan juutalaisista kuin Britanniaa. Tämän seurauksena hän halusi Britannian taistelevan Saksaa vastaan vain pelastaakseen nuo juutalaiset."

Toisen maailmansodan alkukaudena eräs juutalaisvastainen laulu oli niin suosittu sotilaiden keskuudessa, että hän kielsi sen kaikissa asevoimissa. Laulettu tunnetun uskonnollisen marssin, "Onward, Christian soldiers", tahtiin, ja sen epäkunnioittavat sanat ilmaisivat brittiläistä halveksuntaa konfliktia kohtaan, mutta myös poliittista oivallusta:

"Eteenpäin, asevelvollisuusarmeija! Teillä ei ole mitään pelättävää.

Israel Hore-Belisha johtaa teitä takaa.

Monty Burtonin (juutalainen, joka hallitsi Englannin vaateteollisuutta) vaatteet, söi Lyonsin piirakoita (Abraham Lyons, joka hallitsi Englannin leipomoteollisuutta),

taistelevat jiddien valloituksen puolesta, kun britit kuolevat.

Eteenpäin, asevelvollisuusarmeija, marssi sotaan!

Taistelkaa ja kuolkaa juutalaisuuden puolesta, kuten teimme ennenkin.

Teidän on kuoltava Puolan puolesta, maksakaa kiitosvelkanne...

hyväntekijöillenne, kansainvälisille pankeille.

Tukahduttakaa jälleen saksalaiset juutalaistähden alla.

Eteenpäin, kristityt sotilaat, gootit, joita te olette!

Teurastettavaksi kuin lammasmaa.

valheellisella propagandalla, joka nukutti teidät kaikki.

Israelin puolesta ulkomailla teidän on taisteltava ja kuoltava...

että Markus Spence ja Lowenstein (juutalaiset sanomalehtien omistajat) - voi hyötyä ajastamme.

Eteenpäin Puolaan, miljoona miestä kaatuu -

että Juudan hirmuhallitus voi pitää meitä kaikkia orjina."

Churchillillä oli muutakin huolenaihetta kuin nokkelat laulut. Hänellä oli vaikeuksia Hitlerin rauhansuunnitelmien julkisten vuotojen tukkimisessa. Heinäkuun 20. päivänä 1940 eräs merkittävä brittiläisen aristokratian jäsen, lordi Lothian, pyysi suoraan saksalaisilta kopiota heidän ehdoistaan. Salakuuntelulaitteiden kautta Churchill sai tietää lordi Lothianin tiedustelusta ja määräsi hänet lopettamaan välittömästi kaiken yhteydenpidon valtakunnan viranomaisiin. Tämän jälkeen hän ilmoitti Britannian suurlähettiläälle, että tämän oli keskeytettävä kaikki vuoropuhelu Berliinin edustajien kanssa, jotka yrittivät tuolloin epätoivoisesti

saada Hitlerin ehdotukset Lontoon hallituksen tietoon ja ymmärrykseen. Pääministerin valtuuksiensa ansiosta vain Churchill ja hänen lähipiirinsä tiesivät Führerin suurpiirteisen tarjouksen laajuuden, eivätkä he aikoneet julkistaa tätä anteliaisuutta.

Samana päivänä, jona hän määräsi Britannian suurlähettilään pidättäytymään kaikesta yhteydenpidosta saksalaisiin, Churchill kutsui pommikoneiden komentajan Charles Portelin ja kysyi tältä, kuinka pian hän voisi käynnistää laajamittaisen terrori-iskun Berliiniin. Portel vastasi, että koska Luftwaffe oli toistaiseksi rajoittanut hyökkäyksensä sotilaskohteisiin, kuninkaalliset ilmavoimat eivät voineet laillisesti pommittaa vihollisen pääkaupunkia, koska sekä Englantia että Saksaa sitoi kansainvälinen laki. Vähän ennen heidän tapaamistaan Churchill kertoi Yhdysvaltain suurlähettiläälle Joseph P. Kennedylle, että hän halusi Hitlerin aloittavan Britannian siviilikeskusten pommittamisen keinona tehdä tyhjäksi rauhanliike, joka oli pääsemässä vauhtiin sekä kansalaisten että hallituksen keskuudessa.

Elokuun 24. päivänä 1940 hänen toiveensa toteutui, kun yksittäisen Heinkel HE-111 -lentokoneen ohjaaja ampui yli maalinsa ja pudotti kaksi tai kolme pommia, jotka räjähtivät aivan Lontoon itäisen kaupungin rajojen sisäpuolella. Kuolemantapauksia tai loukkaantumisia ei sattunut, ja omaisuusvahingot jäivät erittäin vähäisiksi. Luftwaffen ilmoitus virheestä lähetettiin Kansainväliselle Punaiselle Ristille, ja se välitettiin puolueettoman Sveitsin kautta Britannian viranomaisille. Seuraavana päivänä Churchill teki jotakin sellaista, minkä vuoksi hänen oma hallituksensa olisi voinut erottaa hänet ja jopa asettaa hänet syytteeseen. Ilmoittamatta asiasta parlamentille, kabinetille tai edes pommikoneiden komentokeskukselle hän määräsi 100 *Wellingtonin* ja *Whitneyn* keskisuurta pommikonetta hyökkäämään Berliiniin. Monet tunkeutujista ammuttiin alas, mutta vasta sitten, kun ne olivat tappaneet muutamia miehiä, naisia ja lapsia, jotka eivät olleet sotilaita. Yksikään sotilaslaitos ei kärsinyt vahinkoa. Hitler kielsi Luftwaffe:a ryhtymästä vastatoimiin.

Seuraavien kymmenen päivän aikana RAF palasi valtakunnan pääkaupunkiin seitsemällä hyökkäyksellä, jotka olivat kaikki samanlaisia, sillä kohteina olivat aina asuinalueet. Saksalaisten siviilikuolemien määrä alkoi nousta. Silti Führer pidättäytyi vastahyökkäyksistä, sillä hänen diplomaattinsa pyrkivät kuumeisesti saamaan aikaan jonkinlaisen rauhanomaisen ratkaisun tai perustavanlaatuisen sopimuksen brittiläisten virkaveljiensä kanssa. Mutta pääministeri oli käskennyt heitä tukkimaan korvansa kaikilta järkeen vetoavilta vetoomuksilta. Saksan kansan kasvavan poliittisen paineen alaisena, joka vaati oikeutta viattomien siviilien murhasta, Hitler määräsi vastahakoisesti Luftwaffen ensimmäisen hyökkäyksen Lontooseen.

Kyseessä ei ollut noin sadan vanhentuneen keskikokoisen pommikoneen

hyökkäys, vaan historian ensimmäinen joukkohyökkäys, jonka tekivät huippumodernit Junkers-88:t, Dornier-17:t ja Heinkel-111:t. Britannian pääkaupunki räjähti palomyrskyssä. Churchill oli riemuissaan, ja uutisfilmit eri puolilla Englantia ja ulkomaailmaa dramatisoivat kuolleiden siviilien kasoja miljoonille elokuvakatsojille, joille ei koskaan näytetty kuvia niistä sadoista Berliinin kuolleista siviileistä, jotka Churchill oli aiemmin teurastanut ja jotka olivat vastuussa keskinäisestä teurastuksesta. Hän oli käynnistänyt siviilien pommittamisen, nykyaikaisen julmuuden muodon, jonka perintönä oli Pohjois-Vietnamin niin sanottu "mattopommitus" 1970-luvulla ja amerikkalaisten ilmaiskut aseettomiin serbialaisiin matkustajajuniin vuonna 1999.

"The Blitz", kuten lontoolaiset sitä tuolloin kutsuivat, paljasti Englannin demokratian jo ennestään kasvavat säröt. Brittiläisen historioitsijan Michael Walshin mukaan "tiedotusministeri Alfred Duff Cooper lähetti poikansa Juliuksen Kanaan, mutta ei ilmoittanut asiasta kenellekään. Vanhemmat, joilla oli siihen varaa, lähettivät perheensä Amerikkaan tai Kansainyhteisöön ...". Kesä-, heinä- ja elokuussa 1940 yli 6 000 lasta osallistui rikkaiden maastapakoon" (42). Britannian propagandapäällikkönä Cooper oli vastuussa myytistä, jonka mukaan englantilaiset jakoivat yhteisen vaaran julmaa vihollista vastaan, jonka oletettiin pyrkivän heidän tuhoamiseensa.

Churchillin terrorihyökkäykset muita kuin sotilaita vastaan saivat Hitlerin vakuuttuneeksi siitä, että porkkana- ja keppidiplomatia oli ainoa hänelle jäänyt keino. Ehkä pommitukset saisivat britit neuvottelupöytään, jos eivät edes järkinsä. Huolimatta Wehrmachtin laatimista suunnitelmista "Operaatio Sealonia" (hyökkäystä Britanniaan) varten hän oli aina toivonut välttävänsä hyökkäyksen Englantiin. Vielä nytkin hän elätteli toiveita tulevasta englantilais-saksalaisesta sovinnosta, ja pakkomiehitys tekisi tällaisen tulevaisuuden ikuisesti mahdottomaksi.

Loppukesästä alkaen valtakunnanmarsalkka Göring oli Englannin vastaisissa operaatioissaan selvästi epäedullisessa asemassa. *Knickbein* eli "kiero jalka", koodinimi saksalaisten pommikoneiden elektroniselle navigointijärjestelmälle, "sisälsi kapeita radiosäteitä, jotka lähetettiin kahdesta kaukana toisistaan sijaitsevasta paikasta", kertoo historioitsija Greg Goebel. "Nämä kaksi sädettä risteytyivät kohdekaupungin yllä ja merkitsivät sen pommitettavaksi ...". Syyskuuhun 1940 mennessä, jolloin Luftwaffe siirtyi yöhyökkäyksiin, *Knickbeinin* vastatoimia oli hiottu. Britit käyttivät tehokkaampia *Knickbeinin vastaisia* lähettimiä, jotka heikensivät *Knickbein*-signaaleja syöttämällä niihin morsekoodeja ... *Knickbein* oli neutralisoitu. Ilman suuntaa saksalaiset pommikoneet eksyivät joskus pimeässä ... 19. marraskuuta Luftwaffe hyökkäsi Birminghamiin. Brittiläiset häirintälaitteet olivat taajuudella, ja saksalaisten pommitusten tarkkuus oli heikko. Joulukuussa

Luftwaffe saavutti jonkin verran menestystä brittiläisiä kaupunkeja vastaan, joita ei suojattu häirintälaitteilla. Mutta tammikuuhun 1941 mennessä britit olivat tukineet kaikki aukot (2, 4, 5).

Vaikka saksalaisten pommikoneiden tehokkuutta vähennettiin niiden navigointijärjestelmän estämisellä, Supermarine *Spitfire* oli vähintäänkin tasavertainen Messerschmitt ME-109:n kanssa, jonka taisteluaikaa rajoitti polttoaineen käyttö, mikä ei kuitenkaan haitannut RAF:n lentäjiä, jotka saattoivat lisäksi hypätä turvaan laskuvarjolla ja taistella uudelleen toisessa taistelukoneessa. Luftwaffen lentäjät eivät olleet yhtä onnekkaita; Englannin yllä ulos hyppäävät lentäjät eivät koskaan palanneet takaisin. Ei kuitenkaan pidä paikkaansa, että Englanti pelastui uhkaavalta hyökkäykseltä, koska sen kuninkaalliset ilmavoimat tuhosivat liian monta viholliskonetta. Elokuun 8. päivästä, jolloin ilmaoperaatiot alkoivat, syyskuun 1. päivään, jolloin Hitler ilmaisi ensimmäisen kerran epäilyksensä niitä kohtaan, oli menetetty 467 saksalaista lentokonetta ja tuhottu 1 115 brittiläistä konetta. Huolimatta siitä, että tappioiden saldo oli edelleen Luftwaffen eduksi, hän totesi kaksi viikkoa myöhemmin pidetyssä laivastokonferenssissa, että "sellaista ilmaherruuden astetta, joka on välttämätön operaatio *Sealionin* toteuttamisen oikeuttamiseksi, ei ole vielä saavutettu".

Seuraavina kuukausina hän horjui toiveidensa välillä, että hänen ponnistelunsa saattaisivat johtaa sovintoon brittien kanssa, ja pommikoneidensa kyvyn pakottaa britit neuvottelupöytään. Hän kammoksui mahdollisuutta hyökätä luonnolliseen liittolaiseen, jonka ystävyys vaarantuisi ikuisesti, jos Saksa miehittäisi sen. Operaatio *Sealion* peruttiin, mutta ei niinkään siksi, että Hitler ei pystynyt hallitsemaan ilmaa riittävästi, vaan siksi, että Hitler elätteli yhä toiveita saada Britannia puolelleen. Mutta Britannia oli kärsinyt raskaasti edellisinä viikkoina. Britannian infrastruktuuri oli tuhoutunut, tehtaat räjähtäneet, RAF:lla oli enää muutama sata lentäjää ja vähemmän käyttökelpoisia lentokoneita. Vaikka britit olivatkin ilmeisesti välttäneet täydellisen tappion, heitä odotti nälkäannos ja lisääntyvä eristys.

Fuhrer oli itsekkin paineen alla. Hän oli tietoinen siitä, että aika loppui nopeasti hyökkäämättömyyssopimuksesta Neuvostoliiton kanssa, joka oli ahkerasti rakentamassa armeijaansa. Stalin oli vaatinut sopimuksesta hinnaksi vaikutuspäänsä laajentamista Baltian maihin. Hitler torjui vaatimuksen, mutta joutui taipumaan tapahtumien painostuksesta: Venäjän puolueettomuus oli välttämätöntä hänen vastakkainasettelussaan länsiliittoutuneiden kanssa Puolan tappion jälkeen. Kaikki mitä hän pystyi tekemään Latvian, Liettuan ja Viron asukkaiden hyväksi oli lisätä pöytäkirja, jossa Neuvostoliiton kiellettiin käyttämästä heitä millään tavoin väärin, mutta sallittiin kaikkien henkilöiden siirtyminen maahan henkilökohtaisine tavaroineen. Stalin ei tietenkään välittänyt tästä sopimuksen osasta vuonna 1940, kun hän miehitti Baltian maat ja aiheutti niissä samanlaista ryöste-

lyä, joukkopidätyksiä ja teloituksia, jotka olivat tyypillisiä puna-armeijan valtauksille kaikkialla.

Hitlerin kädet olivat yhtä sidotut, kun Neuvostoliitto hyökkäsi Suomeen 30. marraskuuta. Hyökkäys asetti hänet poliittisesti ja sotilaallisesti erittäin huonoon asemaan. Strategit Lontoossa ja Pariisissa asettivat Norjan ja Ruotsin valtaamisen tärkeysjärjestyksensä kärkeen jälkimmäisen rautamalmivarojen ja jälkimmäisen laivastotukikohtien vuoksi. Niinpä Britannia ja Ranska auttoivat suomalaisia tarvikkeilla ja hyödynsivät Skandinaaviassa vallinnutta saksalaisvastaista mielialaa, jossa valtakunnan katsottiin myötäilevän Venäjän hyökkäystä, ja liittoutuneiden propagandistit pilkkasivat "natsien tekaistua antikommunismia". Fuhrer kesti kaiken tämän katkerasti vaikenemalla ja luottaen siihen, että hänen maanmiestensä tuki ei horjuisi. Heidän oli pysyttävä etäisinä, vaikka he tunsivatkin syvää myötätuntoa suomalaisia ja balttilaisia kohtaan, samalla kun Neuvostoliiton ahnehtiva jättiläinen jyräsi Euroopan itäisiä reunoja. Hitler oli todellakin solminut sopimuksen paholaisen kanssa, jonka hinta voiton ajan saamiseksi oli pohjoismaisten kansojen hirvittävä uhraaminen.

Stalinin suunnitelmat Suomen suhteen näyttivät yhtä varmoilta kuin Latvian, Liettuan ja Viron vaivaton valtaaminen, sillä ne joutuivat hänen käsiinsä ilman taistelua. 300 000 neuvostojoukkoa ja 800 sotakonetta kohtasi 120 000 suomalaista puolustajaa, jotka lensivät noin 100:lla enimmäkseen vanhentuneella ja huonosti varustetulla lentokoneella. Karjalan kannaksen kautta hyökännyt mahtava 7. puna-armeija pysähtyi Mannerheim-linjaan, joka oli ovelasti suunniteltu sarja porrastettuja, erinomaisesti naamioituja pommilaatikoita ja panssarintorjunta-asemia, jotka oli nimetty Suomen ylipäällikön Carl Gustav Mannerheimin mukaan. Kun 8. armeijan 75. ja 139. divisioonat ryntäsivät ylös vapauttamaan juuttuneita punaisia, suomalaiset hiihtopataljoonat, jotka ampuivat talvisuojatuilla 9 mm:n Suomi-konekivääreillä, väijyivät Laatokan järven rannalla. Huonommat venäläiset tuliaseet jäättyivät pakkasessa, mikä osaltaan johti yli 5 000 kommunistin kuolemaan. Samaan aikaan Neuvostoliiton 163. divisioona katkaistiin Keski-Suomeen etenevästä 9. armeijasta ja tuhottiin, kuten myös 44. divisioona, joka oli keskellä vastarintaa perääntymässä.

Suomen ilmavoimat olivat sekalainen sekoitus muiden maiden heitteillejättöjä, lähinnä Italiasta, Hollannista, Ranskasta ja Englannista peräisin olevia ikääntyneitä kaksitasoisia lentokoneita. Näillä vanhentuneilla koneilla ja kahdeksan yhtä vastaan -lukumäärältään ylivoimaisina suomalaislentäjät haastivat kuitenkin Neuvostoliiton ilma-armadan, kunnes heidän menestyksensä rintaman yläpuolella muistutti voittoa maassa. Alle kuukausi punaisten hyökkäyksen jälkeen 27 500 lentäjää oli kuollut, mikä oli yli kymmenkertainen määrä suomalaisiin verrattuna. Stalinin nöyryytys lukumääräisesti ja teknisesti

epäedullisessa asemassa olevan uhrin edessä johtui osittain hänen omien joukkojensa huonosta moraalista ja koulutuksesta, sillä poliittisesti korrekti, sotilaallisesti epäpätevä upseeristo palveli heitä huonosti. Motivoituneemmat suomalaiset, joiden sankarillinen puolustus rohkaisi Hitleriä, joka valmistautui hyökkäämään Neuvostoliittoa vastaan.

Jos Saksan haluttiin olevan valmis tuohon elämän tai kuoleman kohtaamiseen keväällä, Britannian neutralisointi oli välttämätöntä. Hän tiesi, että taistelu Britannian imperiumia, merivaltaa, vastaan voitiin antaa vain Kriegsmarinen tehtäväksi. Niinpä hän määräsi sukellusveneiden tuotannon lisäämisen. Englanti voitiin tehokkaasti eristää sulkemalla se kaikelta ulkopuoliselta tuelta, minkä hänen merivoimansa saattoivat pystyä saavuttamaan. Luotettuaan näin valtakunnan merimiehiin ja laivoihin Führer käänsi huomionsa itään. Mutta ennen kuin hän pääsi aloittamaan siellä, toinen maanosa kiinnitti hänen huomionsa.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

Julius Streicher der Dritte Reich Picture Book
The Poisonous
Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler
in Italy
HITLER
in ITALIEN
English / German / Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance
English - German / Deutsch - English

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to
find out how
YOU can help!